Două scurte povestiri
AURUL SINTETIC
de ELENA și ADRIAN NIGA
Și
O AVENTURĂ PE NAVA MORȚII
de TUDOR NEGOIȚĂ
Colecția „Povestiri științifico-fantastice”.
Revista Știință și tehnică

În numărul de față al colecției noastre, cititorii vor face cunoștință cu cele două lucrări menționate la concursul literar organizat de Uniunea Tineretului Muncitor și Uniunea Scriitorilor din RPR în cinstea celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova.

Tudor Negoiță e un tânăr de 18 ani și se pregătește să intre student la Facultatea de filologie. Când ne citește povestirea sa, ochii-i căprui au priviri ba catifelate, ba acide, modulându-și apele după meandrele acțiunii, iar glasul, care se vrea mai serios decât îi îngăduie vârsta, mărturisește și el aptitudini dramatice.

Al doilea autor pe care-l veți citi în această broșură e format din cuplul Elena și Adrian.

Dintre acești tineri autori, cei mai realizați sunt soții Niga, a căror povestire „Aurul sintetic” dovedește nu numai măiestrie stilistică, o mare fantezie și un umor de bună calitate, ci și o sigură stăpânire a mijloacelor specifice genului. Neverosimilul pierde la ei motivările posibilului științific, iar atunci când frizează absurdul are un vădit tâlc satiric.

Înzestrat și el cu o fantezie ce are sigiliul originalității, Tudor Negoiță preferă un stil mai realist. Totuși în ansamblu, lucrarea lui, „O aventură pe Nava morții”, pare mai puțin credibilă decât extravagantele pățanii ale profesorului Gad („Aurul sintetic”). Cu toate acestea, Negoiță are un veritabil talent, iar eroii săi, chiar dacă nu sunt suficient conturați, ne comunică patosul care-i însuflețește.

Întotdeauna ivirea pe tărâmul artei a unor forțe tinere, pline de tainicul mesaj al viitorului, constituie un moment emoționant. Redacția noastră urează celor trei autori tenacitatea, râvna, pasiunea și inspirația, care să le prilejuiască înfăptuirea unor opere iubite de

cititori şi folositoare societăţii noastre.

1

ELENA ŞI ADRIAN NIGA

AURUL SINTETIC

Miezul nopţii. Oceanul Atlantic. De după convexitatea apelor creşte New York-ul: blocuri colosale, reclame multicolore, o circulaţie ameţitoare şi pietoni în căutarea distracţiei.

În scuarul 78 începe construcţia unui W.C. La lumina câtorva reflectoare, muncitorii lucrează grăbiţi. Se sapă, se descarcă materiale din camioane, ici-colo izbucnesc flăcările albastre ale aparatelor de sudat.

De la o mică depărtare, profesorul Gad priveşte. Deşi are 30 de ani, numele lui este vestit în cele cinci continente pentru cercetările în domeniul transmutaţiei elementelor. Un surâs teribil îi întunecă obrazul. Bucuria sumbră pe care ţi-o dă agonia unui duşman infinit de îngrozitor îl domină.

Între timp, stelele dispar de pe cer, luna şi-a terminat promenada şi orizontul se albeşte. Trei camioane grele, ca nişte monştri antediluvieni, apar cutremurând scuarul, şi se opresc lângă macarale.

Muncitorii încetează lucrul Respiraţia le devine grea şi fruntea le transpiră.

Şeful şantierului lasă să se scurgă câteva minute şi apoi cheamă oamenii să descarce camioanele: „Veniţi cu toţii aici! Nu vă fie frică! Repede, descărcarea!”

20 de tone de aur sunt aşezate, cu cel mai profund respect, pe pământ. Trepte din aur, scaune din aur, dale din aur, ţevi din aur. Zeul coboară încă maiestuos şi încă înfiorător.

Comoara fabuloasă este montată cu precizie şi rapid. Sub razele soarelui, WC-ul public străluceşte triumfal. Profesorul Gad se adresase unui arhitect cu faimă şi cu mult gust care crease o capodoperă.

În faţa ochilor primilor trecători se ridica în mijlocul scuarului un delicios paralelipiped, suplu, galben-sângeriu, înalt de 8 metri, lung de 15 metri şi lat de 6 metri. Pe acoperişul plat, în continuarea faţadei, trei idioţi adoră un viţel de aur. Grupul sculptural are mărimea naturală şi este turnat din două tone de aur.

Construcţia – demnă de necesităţile fiziologice ale unui miliardar – putea fi folosită.

Apăsând pe un buton, o closetieră stilată deschise uşile glisante, înaintă afară câţiva metri şi se adresă printr-un haut – parleur mulţimii:

„Ladies and gentleman.

Începând de astăzi vă stă la dispoziţie acest neobişnuit W.C. 20 de tone de aur şi o tehnică sanitară de prim rang vă vor da posibilitatea să uniţi utilul cu plăcutul. Intraţi, vă rog! Taxa se percepe numai pentru cabină: 5 cenţi”.

Closetiera se retrage în micul şi ciudatul ei templu. Mulţimea tace nemişcată.

Un sceptic exclamă:

— 20 de tone de aur păzite de o closetieră, nici măcar înarmată?!

Remarca produce o oarecare înviorare. Oamenii încep să se mişte, să vorbească în şoaptă, să-şi mestece intrigaţi chewing-gummy-urile.

Un bijutier, probabil, scoate din buzunar o sticluţă cu apă regală, se îndreaptă spre W.C. Şi toarnă câteva picături pe perete. Acidul nu atacă nobilul metal. Uimirea şi spaima bijutierului fură atât de groaznice încât omul leşină.

Cercul de oameni încremeni iarăşi. Idealul după care alergau o viaţă întreagă se găsea în faţa lor şi încă în cantităţi uriaşe. Cele 20 de tone parcă le apăsau creierul. Nu mai gândeau, vedeau doar aurul în toată fascinanta lui strălucire.

Un bărbat indignat întrerupe tăcerea:

— Domnilor, oare nimeni nu are curajul să intre?

O doamnă între două vârste îl pune însă la punct:

— Intră dumneata, dacă eşti aşa grozav!

Ici-colo izbucnesc râsete.

Chewing-gummy-urile încep iarăşi să fie mestecate.

Un bărbat înalt şi voinic îşi croieşte cu uşurinţă drum prin mulţime şi, cu mult sânge rece, cel puţin în aparenţă, intră în W.C.

După două minute iese plângând în hohote, ridică din umeri şi leşină lângă bijutier.

Profesorul Gad simte valurile de somn cum îl cuprind. Urcă în automobil şi cu viteză maximă se îndreaptă spre laborator.

Maşina a părăsit oraşul şi goneşte cu 130 kilometri pe oră.

Cu aceeaşi viteză, în sens invers, aleargă copacii de pe marginea

şoselei. O găină zboară speriată de sub maşină. În faţă, apare clădirea laboratorului, în centrul unui vast teren gazonat, înconjurat de un gard de fier înalt de 4 m.

La sunetul claxonului, poarta se deschide comandată de la distanţă.

O dată ajuns în pat, reuşeşte să mai spună: „Băieţi, să mă sculaţi la 12!” şi adormi.

Între timp, în laboratorul situat la 100 metri sub pământ, se lucrează intens.

Trei asistenţi supraveghează transformarea plumbului în aur.

Instalaţii înspăimântătoare, superbe.

La capătul procesului tehnologic, într-o uriaşă hală, curge un şuvoi de monede de aur.

Ceasul electric din camera în care doarme profesorul Gad arată era 12 şi sună fără efect. Un asistent îl trezeşte cu greu.

— Sculaţi-vă, este ora 12!

— Adevărat? Profesorul Gad se uită clipind la ceas. Păcat!

Sare din pat şi trece în baie, face un duş cald şi rece, puţină gimnastică suedeză, mănâncă cu poftă un beefsteak, îmbracă un costum de un alb perfect, cămaşă albă de mătase, pantofii de asemenea sunt albi, şi porneşte spre New York cu excesivă viteză.

Televizorul emite un semnal şi apare imaginea rectorului Universităţii Atlantice.

— Bună ziua, profesore Gad…

— Bună ziua, domnule rector.

— …Voiam să te întreb dacă ţii să mai faci comunicarea?

— Credeţi că, după zece ani de cercetări, mă voi opri fără motiv?

— Fără motiv? Dar eşti naivitatea în persoană! Află că, după extravaganţa de azi dimineaţă, întreg New York-ul clocoteşte de indignare.

— Am înfruntat riscul exploziilor atomice, voi înfrunta şi riscul unei explozii de mânie.

— Cum crezi. Dumnezeu să te ocrotească!

— Nu-i necesar. Sunt mai puternic.

Figura rectorului dispare speriată şi supărată. Profesorul Gad râde încordat.

Ceruse ca la ora 13 să se întrunească consiliul ştiinţific al Universităţii Atlantice, unde era profesor de fizică nucleară. Anunţase

o comunicare de cea mai mare importanţă ştiinţifică şi întreg consiliul, cei 5.000 de studenţi ai universităţii şi încă 500.000 de oameni îl aşteptau în amfiteatru pe coridoare, în curte, pe străzile vecine, de-a lungul şoselei etc. Mulţimea freamătă ca oceanul în preajma furtunii.

Profesorul Gal păleşte, atins parcă de aripa de gheaţă a Îngerului Morţii, însă, până când să sară sprinten şi surâzător din automobil, îşi stăpâneşte instinctul orb al conservării. Trecând printre şirurile de oameni care-l privesc bizar, se gândeşte amuzat la scena finală a linşării. Se suie la catedră şi vorbeşte grav, triumfător:

— Onorat consiliu, onorată asistenţă, astăzi 19 mai 1967 se sfârşeşte domnia aurului. Am reuşit să sintetizez aur în cantităţi uriaşe, realizând visul alchimiştilor.

Izbucnesc aplauze. Un murmur de furie le acoperă.

— Să spargi atomi în tnojar nu a fost posibil. Cu alte mijloace, în secolul al XX-lea utopicul vis al transformării artificiale a elementelor a devenit realitate. Azotul devine oxigen şi hidrogen; aluminiul – fosfor; beriliul – bor; iodul – xenon; uraniul – lantan şi brom.

Creşte o flacără de ură. Cineva, un preşedinte a patru consilii de administraţie, şi-a strâns într-atâta ochelarii în mână, încât şi i-a spart. Altcineva, un bassedow-ian putred de bogat, parcă ar avea două becuri aprinse în orbite.

— Mai mult. Omul l-a întrecut pe dumnezeu. Au fost crea-te elemente care nu existau în natură. La acest lanţ am adăugat şi eu o verigă. Obţinerea în laborator a aurului…

Mii de persoane ovaţionează, aplaudă, scandează. Cam pe la centru, un grup de studenţi s-au urcat pe scaune, spre a-şi manifesta mai bine admiraţia. Dar răspunsul celor care posedau aur sau numai credeau în el fu înspăimântător. Se scurseră cinci minute în care credeai că asurzeşti şi brusc se aşternu liniştea.

— Făcând această descoperire – reluă profesorul Gad – n-am urmărit însă scopul meschin al îmbogăţirii personale, ci salvarea sutelor de milioane de oameni care suferă şi care mor din cauza diabolicului metal. Sistemul nostru economic este clădit pe o temelie de aur. Distrugând această temelie sunt încredinţat că distrug şi restul construcţiei…

Cineva, care avea aspectul de om foarte bogat, se ridică din primele rânduri şi i se adresează cu ură:

— Şi ce propui în schimb?

— Nu ştiu, îi răspunse profesorul Gad. Nu sunt economist. Eu am rupt doar lanţurile! Omenirea este liberă!!

Ca şi cum ar fi eliberat o grădină zoologică, lei, pantere, hiene, crocodili, maimuţe, şerpi cu ochelari se năpustiră asupra lui urlând, spumegând, cu ochii injectaţi.

Profesorul Gad sare pe pervazul ferestrei deschise din spatele catedrei şi… îşi ia zborul spre înălţimi.

O minusculă rachetă atomică, prinsă de o centură sub cămaşă, îl salvase. Era ca o pasăre albă şi uriaşă, care înainta foarte decorativ şi foarte repede pe fondul albastru al cerului.

La o depărtare de 3 kilometri, sub un nouraş, îl aştepta un autogir condus de un asistent. Frână racheta şi sări în carlingă, de o mie de ori mai spectaculos decât Torn Mix pe calul său.

— Cu toată viteza, Fred! Am o foame de lup.

— Îmi era teamă să nu vi se întâmple ceva…

— Nimic nu mă poate atinge, şi-i bine.

După două minute, autogirul aterizează pe terasa laboratorului.

Profesorul Gad e întâmpinat de cei şase asistenţi ai săi.

— Băieţi, le spune profesorul Gad sărind din carlingă, convoc un mic consiliu de război. După mine, la 100 metri sub pământ!

Un lift îi coboară într-o încăpere ultraclegantă.

— Ostaşi, vă ordon să vă aşezaţi în aceste fotolii moi! Executarea! glumeşte profesorul Gad. Vom avea de înfruntat agonia aurului natural. Monstrul se va zvârcoli câteva zile. În primul rând, ne va căuta pe noi ca să ne ucidă. Nu este nevoie de curaj, ci doar de atenţie. Pericolul trebuie sesizat la timp şi lichidat. Avem destule mijloace la dispoziţie.

— Domnule profesor, întreabă un asistent, de ce nu atragem în jurul nostru păturile sărace ale New York-ului, care n-au nimic de pierdut în această catastrofă? Ba dimpotrivă.

— Pentru că am provoca o îngrozitoare şi, pe deasupra, inutilă vărsare de sânge. În desperarea lor oarbă, adoratorii aurului vor ucide pe oricine li se va pune în cale. Şi acum să fim atenţi! Ah! Era să uităm un lucru foarte important. Bill, serveşte prânzul! E ora 14.

Bill nu aşteptă să i se spună de două ori. Aleargă la bucătărie şi se întoarce cu o tavă cu farfurii şi cu un castron cu supă de tăiţei, răspândind un miros tulburător.

De abia sorbiseră primele linguri, când pe ecranele aparatelor

de televiziune apărură, 20 de tancuri între 50 şi 70 de tone, Care alergau pe şosea către laborator... Profesorul Gad apăsă pe un buton şi continuă să mănânce. Supa cu tăiţei doar este slăbiciunea lui.

Tancurile îşi îndreaptă tunurile spre laborator şi 20 de ghiulele pornesc, suficiente pentru ca să facă praf orice altă clădire. Bucuria Locatorilor fu doar de o clipă căci, în a doua clipă, ghiulele se lăsară în iarbă, în jurul clădiri se rotea un număr fantastic de electroni, formând o cupolă invizibilă de nestrăbătut.

Până ce duşmannul să-şi revină, avură timp să-şi termine supa. Bill împărţi apoi rasolul, iar sus tancurile spărseseră gardul de fier şi înaintau mugind spre laborator.

— Bill, de ce eşti distrat? îl dojeneşte profesorul Gad. Nu ne-ai servit salata!

— Scuzaţi-mă, împrejurările excepţionale sunt de vină.

Şi Bill aduce o salată de varză roşie.

După ce o gustă, profesorul Gad apăsă pe un alt buton. Braţe invizibile apucă tancurile şi le aşază delicat pe şosea.

Ocupanţii deschid turelele şi sar afară. Sunt aproximativ 100 de gangsteri, unul mai antipatic ca altul. Respiră cu nesaţ aerul curat, înjură (dumnezeu, fecioara Maria, paşte, crăciun etc.) şi trag cu mitraliera asupra cupolei invizibile.

— À la guerre comme à la guerre! strigă Bill, deschizând cu piciorul uşa. Aducea o tavă plină de savarine cu mult rom şi cu multă frişcă, care în doi timpi şi trei mişcări dispărură în stomacurile luptătorilor.

Indivizii care se agitau pe ecranele aparatelor de televiziune începură să devină sâcâitori.

— Domnule profesor, n-aţi voi să-i goniţi pe aceşti caraghioşi? îl rugă Bill. Băieţii vor să-şi facă siesta.

— Ai dreptate. ia să fiu mai energic!

Profesorul Gad apăsă pe un al treilea buton şi o ploaie de monede de aur cade asupra gangsterilor.

Gangsterii se reped să le strângă.

Ploaia parcă dinadins se deplasa spre oraş.

Gangsterii după ea! Cei mai harnici îşi atârnaseră în spate hainele doldora şi îşi umpleau pantalonii, pe care îi înnodaseră.

Asistenţii şi profesorul Gad urmăreau hohotind aceste scene După ce gangsterii dispărură în zare, râsul încetă şi o tăcere neliniştită

se aşternu.

— Domnule profesor, întreabă un asistent, şi acum ce va urma?

— Duşmanul va întrebuinţa arme de o mie de ori mai puternice. Cred că vom avea de suferit un bombardament atomic.

— Noi, asistenţii dumneavoastră, nu cunoaştem toate mijloacele de apărare de care dispunem. Vom scăpa oare cu viaţă? întreabă alt asistent.

— După părerea mea, da.

Profesorul Gad se îndreaptă spre un dulăpior de oţel, îl deschide formând un cifru şi scoate o colecţie de muşte.

— Ce vreţi să faceţi cu aceste muşte? întreabă Bill.

— Spionaj.

— Spionaj? exclamă în cor asistenţii stupefiaţi.

— O vedeţi pe Mata Harry? şi profesorul Gad aşază în palmă o muscă ceva mai mare decât formatul obişnuit. Mata Harry este această muscă, i-am dat numele după o celebră spioană din timpul primului război mondial. Ceea ce vedeţi nu este cadavrul unei muşte, ci doar o aparenţă. Mata Harry este o mică rachetă atomică teleghidată, plus un post de televiziune şi radio emisie şi recepţie. Iată-i interiorul. Este o periculoasă spioană pentru că nimeni nu-i dă vreo importanţă sub acest travesti.

Profesorul se aşază în faţa unui aparat alcătuit dintr-un ecran de televiziune, un post de radio, o claviatură bogată de butoane şi” un volan.

— Şi acum, dragii mei, anunţă profesorul Gad, voi pilota această muscă.

Micul avion decolează, execută cu virtuozitate câteva figuri acrobatice în onoarea spectatorilor şi, pe o uşă deschisă automat, dispare.

Pe ecranul de televiziune, care recepţiona imaginile transmise de Mata Harry, i se putea urmări zborul.

Se ridică într-o verticală perfectă în puţul care leagă vila cu adăpostul subteran, în faţă deschizându-i-se toate uşile. Iese pe o fereastră şi cu 1.000 kilometri pe oră se îndreaptă spre palatul regelui neîncoronat al Statelor Unite, Richard Bantley, la care ajunge după câteva minute.

În faţa clădirii aşteptau circa 50 de automobile, inimaginabil de luxoase. Mata Harry trece neobservată pe sub monumentala uşă de

intrare, păzită de zece indivizi înarmaţi cu mitraliere înfiorătoare. Temerarul, care ar fi trecut neautorizat pragul, ar fi fost ciuruit într-un minut de o mie de gloanţe, desigur după ce ar fi murit de frică la vederea paznicilor.

Holul imens: un semicerc cu raza de 30 metri, era îmbrăcat în marmură, presărat cu statui şi plin de o lumină dulce-solemnă.

Mata Harry se strecoară pe sub o, altă uşă, care dă spre un salon, albastru de la zugrăveală până la mobilele de nylon, păzit de trei indivizi, şi ajunge la o uşă de oţel. Dincolo se găsea o sală de consiliu, izolată de lume prin toate mijloacele tehnicii moderne.

Pe unde să intre?

Această problemă fusese de mult rezolvată. În perete, Mata Harry practicase o neobservată străpungere, care-i permitea liber acces în sala secretelor. O străbate ca pe o îngustă galerie de mină şi în faţa ochilor Mata Hary (reci, ai profesorului Gad şi ai asistenţilor săi) se găseşte o încăpere de 250 metri, în care aurul şi pietrele preţioase sunt folosite din belşug.

În centru, la o masă rotundă, sunt aşezate cele mai fioroase şi mai scârboase animale: miliardarii. Richard Bantley, regele neîncoronat al Statelor Unite, stă într-un jilţ mai impozant decât celelalte. Are 89 de ani şi seamănă cu o prună uscată, tăvălită prin cianură de potasiu.

Alţi 19 miliardari – cel mai tânăr are 62 de ani – ocupă restul jilţurilor mesei rotunde. Pentru un doctor de boli interne reprezentau o colecţie dintre cele mai interesante. Sunt mai mult morţi decât vii. Sunt mai mult strigoi decât oameni. Regele conservelor îşi agită energic gura ştirbă:

— Duşmanul numărul 1, mai bine zis singurul duşman, este profesorul Gad. Dacă-i vom distruge – pe el şi laboratorul lui – ne vom putea continua afacerile. Eu voi vinde conserve, şi oamenii îmi vor da aur. (Pune pe masa rotundă o pungă în care bagă o mână de mumie şi o scoate plină de monede de aur.) Aur!! (Jucând monedele.) Să-l strivim ca pe un vierme!

Regele oţelului, trăgând din trabuc, îşi expune punctul său de vedere.

— Suntem cu toţii de acord în ce priveşte uciderea profesorului Gad. Să hotărâm asupra mijloacelor. Armele obişnuite s-au dovedit neputincioase. Propun să întrebuinţăm câteva bombe cu hidrogen.

Fireşte, sunteţi de acord (aprobări). Mister Bantley, dumneavoastră ce părere aveţi?

— Sunt de acord, mai este vorbă. L-am chemat pe profesorul Cogan, creierul producţiei de bombe atomice. Profesorul Cogan este un savant desăvârşit şi în fereastră se izbeau monede de aur, producând un zgomot asurzitor.

Richard Bantley întreabă într-un dictafon:

— Cine îndrăzneşte să arunce cu pietre în fereastră?

O voce:

— Nu ştiu şir. Peste tot plouă cu aur.

— Cu ce, idiotule?

— Cu aur, sir.

Bantley urlă „miliarde de draci"!!! sare din jilţ şi se repede la fereastră.

În curte, sub ploaia de aur, şoferii, secretarii, paznicii, lacheii se ridicau şi se aplecau, culegând monede de pe jos.

Richard Bantley avea obiceiul să saliveze abundent când vedea aur. Buzele i se acoperă cu clăbuci. Sângele îi circulă mai repede, întinerindu-l cu 10 15 ani.

Curioşi, ceilalţi miliardari se reped şi ei la fereastră. Mutrele şi mişcările lor exprimă o nemaicunoscută uimire şi o poftă infinită. Par nişte gorile în faţa unui munte de nuci de cocos. Regele pneurilor apucă tremurând braţul regelui făinii, care se albise la faţă. Astmaticul rege al conservelor respiră horcăind, simţindu-şi plămânul închis ca într-o cutie de metal. Regele alcoolului se aşază ameţit într-un fotoliu. Regele oţelului devine moale ca un metal topit.

Continua să plouă cu monede de aur.

Turma de miliardari nu se mai poate stăpâni şi se năpusteşte în curte. Îşi umplu buzunarele cu aur, muşcă monedele, se tăvălesc pe jos, îmbrăţişând pământul aurit, ţipă „Aur", „Aur", cu o bucurie preistorică, şi brusc – regele nylonului băgase mâna în buzunarul regelui lemnului – se încinge o bătaie cu horcăieli, cu muşcături, cu insulte (porcule! hoţule! asasinule!) şi cu pumni fără putere, toate curgând ca nişte confete într-o sală de bal.

Dată fiind vârsta venerabilă a combatanţilor, nu se putea distinge la sfârşitul luptei cine a învins; în orice caz zăceau cu toţii pe ringul de aur, de abia trăgându-şi sufletul. Îşi strigă în zadar personalul respectiv: „Fred! James! Bob! Lasă aurul şi vino când te chem!

Francisc!” şi, neavând încotro, se târăsc spre automobile, se instalează la volan şi pornesc spre New York, în timp ce ploaia de aur continuă să cadă.

La fel procedează şi Richard Bantley, însă pentru a se instala în jilţul de pe care se ridicase în urmă cu 20 de minute.

Abia îşi trase puţin sufletul şi îşi făcu intrarea profesorul Cogan.

— Profesor Cogan! Simt că-mi crapă capul! Ai văzut ce-i afară? Ce nenorocire!

— Este opera profesorului Gad.

— Cred că se întrece cu gluma. Trebuie distrus urgent!

— Imposibil.

— Câteva bombe cu hidrogen şi Gad se va cuminţi pe vecie.

— Putem folosi bomba cu hidrogen, însă cine ştie unde s-a ascuns profesorul Gad în pământ. Şi cine ştie, dacă-l irităm, la ce ne putem aştepta din partea lui. M-aţi chemat ca specialist în fizica atomică şi în această calitate vă sfătuiesc să cădeţi la înţelegere cu profesorul Gad.

Richard Bantley trânteşte un pumn violent în masa rotundă.

— Eşti un rău sfătuitor, Ben! Vrei să cerşesc pacea, eu, Richard Bantley, regele Statelor Unite?

Dar de sub jilţ, prin Mata Harry, vocea profesorului Gad răsună puternic în sala imensă:

— Stăpânirea ţi s-a terminat Richard Bantley! Ex-rege al. Statelor Unite, du-te dracului!

Şi jilţul pus în mişcare de razele gravitronice emise de Mata Harry începe să alerge spre ţinta indicată.

O vagă explozie atomică a unei bombe cât un fir de praf, şi uşa grea de două tone dispare sub privirile îngrozite ale lui Bantley şi Cogan.

Jilţul cu victima sa aleargă prin vastele încăperi, coboară vertiginos scara monumentală de la intrare, aruncă în neant poarta şi, cu 60 kilometri pe oră, se îndreaptă spre New York, pe sub magnifica ploaie de aur.

Culegătorii de aur din curte, care încetaseră să se mai mire de mult, strângeau de zor monede.

Nu se mirară nici când profesorul Cogan coborî în goană scările, cu părul vâlvoi, urlând ca din zece plămâni şi se azvârli la volanul automobilului său.

De la început, automobilul trece zvâcnind sălbatic la 80 kilometri pe oră şi e cât pe aici să ajungă jilţul în care se zbătea ca în gură de şarpe ex-regele Statelor Unite. Dar Mata Harry, care era atât de puternică încât transformase în glumă detronarea lui Bantley, îşi măreşte viteza la 120 kilometri. Profesorul Cogan apăsă pe accelerator. Mata Harry trece la 180, apoi la 200 kilometri, şi jilţul zburător se pierde în zare.

Profesorul Cogan stopează desperat.

Sare pe şosea şi se plimbă pe lângă automobil ca un leu în cuşcă. Deodată îşi dă o palmă peste frunte în semn că a găsit o idee.

Pe o treime uşurat, se aşază la volan şi ca o vijelie – ah! dar vântul care bătea nu-i putea răcori fruntea – ajunge la poligonul atomic pe care-l conduce. În buzunarul de la piept stă însă ascunsă musca numărul 7. Paza fireşte este foarte strictă, dar profesorul Cogan, care devenise un cal troian, e salutat respectuos de toţi. Intrase un spion şi toţi salutau.

În biroul său, profesorul Cogan se îndreaptă spre un safeu şi scoate un plic negru.

Iată ce începe să citească profesorul Cogan (şi aşadar şi profesorul Gad): „Profesorului Cogam. În cazul când interesele superioare ale ţării MELE o cer şi când eu…”

Aici profesorul Cogan fu înţepat de musca numărul 7 şi adormi instantaneu. Aceeaşi soartă au avut-o alte persoane din poligon.

Pilotul muştei numărul 3 este alarmat. (Urca rachetă nu poate intra în laboratorul central al poligonului atomic, subvenţionat de regele nylonului.

— Ce este de făcut, domnule profesor? Nu pot intra în această clădire. Totul este bine închis şi pereţii cred că sunt groşi de 10 metri.

— Fii foarte atent, Fred! De acolo vor trimite o bombă cu hidrogen teleghidată. Du musca lângă fereastra de oţel.

De abia executase indicaţia, când o cioară apucă în cioc musca numărul 3 şi zbură spre cuib, unde o aşteptau puişorii flămânzi.

Asistentului îi scapă o exclamaţie ireverenţioasă (afurisita!”). 18 secunde importante se scurg, şi musca numărul 3, forţând ciocul cioarei, revine la locul de unde a fost răpită.

Şi cum cioara părea nedumerită, ca în La Fontaine, Fred îi strigă:

— Să te înveţi minte, că nu tot ce zboară în secolul al XIX-lea, se mănâncă, drac cu pene!

Musca sosise la timp.

Fereastra de oţel se deschidea. Îl avertiză pe profesorul Gad (domnule profesor!...)

O rachetă, modestă în aparenţă, porneşte. Are 5 centimetri diametrul maxim, iar lungimea – 20 centimetri.

Un fior rece cuprinde inimile asistenţilor.

— Urmăreşte-o cu musca numărul 5 la un kilometru distanţă, Fred!

— S-a executat!

— Peste zece minute va fi deasup-ra noastră. Să nu vă fie teamă [Aveţi încredere în mine!

Racheta venea din fundul Statelor Unite, trecând fulgerător peste oraşe, peste fluvii, peste câmpii, peste păduri.

— În 30 de secunde, anunţă profesorul Gad, vom asista la explozia ridicolă a bombei cu hidrogen.

— Nu înţeleg... începe Bill, şi restul îi îngheaţă pe buze.

Racheta apăruse la orizont, o rază o învălui, o paraliză şi, ca şi când ar fi fost strâns cu putere în mână un castravete murat, un lichid se scurge din ea.

Richard Bantley, cel mai fioros şi cel mai bogat gangster din Statele Unite, urla neputincios şi îngrozit în jilţul care înnebunise. Nu putea să sară din el pentru că viteza era ameţitoare şi nu ştia ce i se va mai întâmpla, o dată intrat pe mâna profesorului Gad.

Continua să plouă cu monede de aur. Ici-colo, de-a lungul şoselei, oamenii le culegeau cu egală lăcomie şi uimire.

Când intră în New York, trebui să zboare la trei metri înălţime, întrucât străzile erau blocate de culegătorii de monede.

10.000.000 de oameni umpleau arterele de circulaţie, scuarurile, erau căţăraţi pe acoperişuri, agitau plase din ferestre şi balcoane, alergau, se aplecau şi se ridicau, se tăvăleau prin praf şi urlau ca o sută de stadioane uriaşe de fotbal.

Mata Harry tocmai îl depuse pe Bantley pe acoperişul WC-ului de aur, când împreună cu monedele începură să cadă din cer şi foi de hârtie.

La etajul 80 al unui building, un nebun sau poate un om cu mintea sănătoasă, care prinsese primul o foaie, urlă înspre adâncuri:

„Gentleman, nu vă mai obosiţi, strângând monede de aur. Ele nu mai valorează nici cât o cutie goală de conserve, pe care o aruncaţi la

gunoi. Fizica atomică fabrică aur sintetic”.

După aceste cuvinte, aruncă tot ceea ce strânsese timp de o oră – 20 kilograme de aur.

Bineînţeles, nimeni nu-l auzi şi nu-l văzu în hărmălaia generală.

— Panica coborî şi la celelalte etaje şi, ca un ciclon, cuprinse trotuarele.

Aurul, care-i lega pe oameni, îşi pierduse forţa.

Fiecare azvârli metalul strâns cu patimă şi o fugă fără sens în toate direcţiile se dezlănţui.

O lady grasă aruncă la lada de gunoi a istoriei cele două brăţări masive de pe braţe şi din fugă se împiedică de un morman de aur, pe care se întinse cât era de lată. Căzuse lângă WC-ul de aur.

Bantley o văzu şi, cum era omul acţiunilor geniale, îndrăzneţe şi fulgerătoare, sări pe părţile moi ale întâmplătoarei lady. Fireşte, un sac cu oase uscate nu o deranjase prea mult, sărind în sus, îl apucă pe Bantley de piept, întrebându-l: „Cine eşti, mojicule?” şi îi trase două perechi de palme.

— Ar trebui să fiţi fericită de onoarea pe care v-am făcut-o. Sunt Richard Bantley, regele aurului.

— Regele aurului?!! Ha! ha! ha! hohoti grasa lady şi leşină de râs.

De pe ultima terasă a lui Building States Empire se aruncase un om, strângând la piept un pachet de acţiuni ale societăţii de navigaţie aeriană „Atlantic – pacific”. Desperarea îl împinsese la acest gest spectaculos, însă prudenţa îl sfătuise să-şi ia şi o paraşută, pe care o deschise pe la 100 metri.

Altcineva, un individ subţire şi nervos, tot desperat, văzând această scenă, însă neavând la îndemână o paraşută, aruncă de la etajul 50 pernele şi plăpumile din apartament. Se adresă apoi, în plină furie, unui portret îndoliat:

— Pentru ce ai murit, unchiule? Şi ce vrei să fac cu minele tale de aur?

Şi îl pocni cu o pernă.

Bantley fu prins sub paraşuta prudentului sinucigaş.

După un timp şi după ce fu călcat în picioare de 20 30 persoane, reuşi să se degajeze.

O luă la fugă fără să ştie unde, aşa cum făceau milioane de newyork-ezi. instinctul de conservare, intrat într-o panică extraordinară, se dezlănţuia muscular. Oamenii fugeau, îşi agitau

braţele, urlau.

Ajuns în dreptul unei băcănii, din care proprietarul, hohotind de râs şi de plâns, arunca în stradă mărfurile, Bantley alunecă pe un calup de săpun de rufe calitatea I şi nimeri într-un butoi cu miere, de unde ieşi foarte dulce.

Tocmai o turmă de boi trecu val-vârtej. Se feri la timp, destinul tragic ţinându-i în viaţă spre a-şi râde de el.

De la etajul 70 sosea accelerat o pernă, care-i căzu în cap explodând. Fiind uns cu miere, penele se aşezară pe el ca altă dată pe răposatele păsări. Şi Richard Bantley alerga prin oraş ca într-o uriaşă sală de bal mascat.

Încă un ceas mai dură talmeş-balmeşul newyorkez. Când pe bolta, care se întuneca, apăru surâzând sarcastic luna, New York-ul se împărţi în două: în desperaţi şi în calmi. Desperaţii, nemaiputând cumpăra cu aur alimente, credeau că vor cădea pradă foamei. Această idee îi făcu să fugă în afara oraşului, înspre câmpiile pe care se coceau grâul, porumbul, ovăzul. Fluviile umane curgeau în întunericul dintre buildinguri. Ici-colo câte o torţă lumina feţe congestionate de spaimă şi de oboseală.

Calmii se adunaseră în marile pieţe. Într-un loc, un orator, suit pe un camion, cerea:

— Grevă generală!! Prin unirea noastră să dăm patronilor care şi-au pierdut capul, o lovitură teribilă!

Hazardul l-a adus pe Bantley în faţa WC-ului de aur, în momentul când un ins îl părăsea. Era evident că-l folosise. Lovitura fu de nesuportat. „Vasăzică – raţionă pentru ultima dată Bantley – aurul a devenit un metal obişnuit”.

Căzu la pământ şi pentru totdeauna părăsi Statele Unite: sub aparenţa unei gâşte, cadavrul ex-regelui aurului zăcea în scuar…

Richard Bantley deschise ochii. Capul îl durea îngrozitor. Încă nu ştia dacă înviase din morţi sau părăsise un coşmar.

— Profesorul Gad vă aşteaptă, sir! rosti dictafonul.

— Cine?! Miliarde de draci!!

Şi Bantley sări din pat, se îmbrăcă rapid şi năvăli în birou.

— Bună dimineaţa, domnule Bantley! îl salută profesorul Gad ridicându-se din fotoliu. Aţi promis ieri seară Universităţii Atlantice un fond de 15.000.000 de dolari pentru studierea transmutaţiei elementelor. Generozitatea dumneavoastră…

Bantley nu se mai putu stăpâni. Urlă: „Ieşi afară, mizerabile”!! şi, deschizând o uşă discretă, intră în baie, unde îşi făcu un duş rece, purificator.

Sfârşit

2

TUDOR NEGO iţă

O AVENTURĂ PE NAVA MORŢII

Ieşisem numai de zece minute din sala de operaţie. Pot spune că eram fericită, entuziasmată de succesul meu; de succesul primei mele laparotomii. Fusei felicitată de toţi colegii şi chiar de profesor. Eram însă foarte obosită şi de aceea tocmai mă pregăteam să plec spre casă, când, spre mirarea mea, sora m-anunţă că sunt aşteptată jos.

La ieşirea din lift, observai că în holul mare nu sunt decât câteva persoane. Prin faţa uneia din ferestre se plimba un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt, cu păr negru ondulat. După Indicaţiile surorii, am recunoscut pe curiosul meu vizitator. Dar cine să fie? (naintam tocmai spre el, când, întorcându-se, mă zări. Probabil mă cunoştea, căci se apropie imediat. Remarcai silueta-i elegantă şi faţa cu trăsături regulate, chiar frumoase, dar oarecum aspre. Când ajunse la câţiva paşi, rosti cu o voce profundă, foarte plăcută şi cu un uşor accent străin:

— Iertaţi-mă! Mi se pare – domnişoara doctor Enăceanu?

— Da, Enăceanu. Însă…

— Însă nu mă cunoaşteţi şi vă miră desigur vizita mea. Permiteţi-mi să mă prezint: Paul Cristescu, biochimist. Şi acum daţi-mi voie să vă spun pentru ce v-am deranjat.

Am luat amândoi loc pe nişte fotolii aflate în jurul unei măsuţe. O vreme n-am spus nimic. îi priveam ochii mari, de un verde intens, ciudat, care păreau ireal de strălucitori. Continuă cu multă volubilitate.

— Dumneavoastră aţi publicat acum vreo două luni o broşură cuprinzând impresii asupra experienţelor pe care le-aţi efectuat folosind o substanţă ciudată. Aţi numit-o Z2. Am citit lucrarea dumneavoastră. Azi interesează din ce în ce mai mult problema prelungirii vieţii. Dumneavoastră folosiţi o metodă foarte interesantă şi compoziţia substanţei Z2, mi-a părut excelentă. Tocmai începusem şi eu nişte experienţe, având un scop identic cu al dumneavoastră Din nefericire, aţi abandonat ideea şi văd că vă ocupaţi intens de chirurgie.

— Chirurgia e de fapt ramura mea. Numai datorită unei idei,

care s-a dovedit greşită, începusem la un moment dat să mă ocup de problema longevităţii. Foloseam într-adevăr substanţa Z2, care s-a dovedit a fi însă mai târziu o substanţă slabă.

— Şi ce-aţi zice dacă aţi afla că eu am continuat experienţele cu Z2 şi că, modificându-i nu cu mult compoziţia, am ajuns la rezultate remarcabile?

— Dumneata!?! Să fie posibil? Dar cum asta?

— Domnişoară, numai datorită faptului că v-am deranjat v-am dat aceste lămuriri. Aşteptându-vă, am aflat de la soră că aţi făcut chiar azi o operaţie Prima dumneavoastră operaţie. Pentru a vă explica procedeul de lucru cu Z2, noua substanţă pe care am obţinut-o şi care, vă repet, are la bază pe Z2, al dumneavoastră, mi-ar trebui cel puţin o oră. Astă-seară sunteţi desigur extenuată. Eu am trimis substanţa la laborator pentru analizarea efectelor ei. Mâine sunt liber. Dacă vă interesează, spuneţi-mi unde vă pot găsi şi mi-ar face plăcere să vă arăt rezultatele pe care le-am obţinut cu Z2.

— Bine, dar dumneata crezi că voi mai putea dormi în noaptea asta? N-ai putea chiar acum să-mi dai câteva lămuriri, măcar generale asupra…

— Vă repet, domnişoară, mâine vă stau cu totul la dispoziţie. Azi sunteţi foarte obosită şi explicaţia nu e chiar atât de simplă… Dar ştiţi ce? Vă pot da câteva lămuriri. Mi se pare că voiaţi să plecaţi. Vă voi conduce, dacă-mi daţi voie, acasă. Am maşina jos. În timpul drumului voi încerca să vă arăt ce-i cu Z2. Primiţi?

— De acord. Să-mi iau numai pardesiul şi mergem.

Peste cinci minute eram într-un turism elegant care aşteptase în faţa spitalului. Abia când porni motorul întrebai:

— Iartă-mă, dar dumneata mi se pare că ai un accent străin. Ai fost plecat din ţară?

Răspunsul veni scurt şi tăios:

— Sunt de două zile în România pe care am părăsit-o acum 13 ani. Când îi privii faţa, tresării. Era cu totul alta. O mască rece, dispreţuitoare, sarcastică. Continuă repezit şi cu un glas străin:

— Priveşte Bucureştiul! îl vezi pentru ultima oară.

— Pentru… cum!?!

— Cum ai auzit. Pentru ultima oară.

— Ce-nseamnă asta? Unde mergem? Opreşte imediat!

— Priveşte în dreapta!

N-am văzut nimic anormal în dreapta. Străzi luminate, oameni grăbiţi. Ne apropiam de marginea oraşului. Întorsei revoltată capul, dar, în acelaşi moment, simţea ceva pe faţă şi mirosul specific, binecunoscut de cloroform, al sălilor de operaţie.

Apoi nimic. Nimic…

* * *

Când am început să-mi revin am avut impresia că mă trezesc dintr-un somn lung şi greu. Misterioasa întâmplare petrecută în maşină mi-a revenit cu o uimitoare rapiditate în minte. Am deschis ochii. Dar unde mă aflam!?! Părea că am ajuns undeva într-un oraş al viitorului. Aproape nimic din ce era în jur, nu înţelegeam. În încăpere plutea un aer plăcut, înmiresmat, de floare, iar peste obiectele ciudate care mŁ înconjurau se ţesea o lumină albastră, molatică, ce dădea impresia unei lumi ireale, de visare.

Ce era asta?! Nu visam totuşi. Am dormit oare un secol sau mai mult şi sunt un obiect de experienţă al oamenilor viitorului? Ce era cu toată această lume fantastică în care mă găseam? Stăteam întinsă într-un fel de fotoliu pat, dintr-o materie asemănătoare cu buretele, şi aparent pneumatică, alcătuind în orice caz o mobilă foarte confortabilă, în dreapta, două maşini bizare îmbrăcate în ebonită albă. Din ce secol, nu ştiu. De jur-împrejur, dulapuri, în pereţii camerei. Total în alb şi cenuşiu. Plafonul, la trei metri înălţime părea de cristal. De acolo izvora lumina aceea ciudată şi care îmbrăca parcă totul în mister. Mă ridicai cu uşurinţă. Mă mişcam în mod absolut normal, ceea ce îmi dădu curaj. Paşii mi se afundară într-un covor moale dintr-o materie poroasă, gri, asemănătoare cu aceea din care era confecţionat fotoliul, în stânga era o uşă. Mă apropiai şi vrui să întind mâna să deschid. Dar, înainte de a o atinge, se trase singură înlături, încet şi fără niciun zgomot, făcându-mi parcă loc să trec. Dincolo de ea, se deschidea un coridor luminat de o sursă de lumină rece ce cădea din plafon. Lungimea lui mă convinse că eram într-o clinică, o universitate, un spital sau aşa ceva. Dar unde? Când? Nu ştiam. Nu ştiam şi simţeam că nici cu mine nu mai ştiu ce e. Cum ajunsesem aici? Ce se întâmplase cu ciudatul meu „răpitor”… Nu îndrăznii să trec pragul camerei. O teamă ciudată de necunoscut pusese stăpânire pe mine. Mă retrăsei instinctiv îndărăt, „fără a-mi lua ochii de la marginea uşii. Dar imediat ce mă depărtai, încet şi cu aceeaşi linişte misterioasă, uşa se închise singură… Uimită? E puţin zis uimită. Simţeam nevoia să stau întinsă.

Tot ce era aici depăşea puterea mea de gândire. Îmi auzeam clar bătăile inimii accelerate de emoţie. Am rămas cred jumătate de oră nemişcată, cu ochii închişi, încercând să-mi reamintesc ceva din trecut. Nimic. Ultimele mele cunoştinţe despre lume se terminau în maşina individului acela ciudat. Cum spunea că-l cheamă? Paul parcă. Nu mai înţeleg nimic din toată aventura aceasta. Şi ce linişte domneşte aici! Trebui să mă mişc, să merg, să fac ceva. M-am ridicat şi am privit din nou în jur. A, în dreapta, în fund, o uşă deasupra căreia scria birou. Acolo trebuie să fie un calendar, o hârtie, o mapă, ceva. Mă apropiai. Parcă mi-era şi frică s-o deschid. Dacă se va deschide? Am apucat cu atenţie maneta de ebonită şi am simţit că uşa cedează uşor. S-a deschis alunecând pe podea şi lăsând să se vadă un scaun înalt, capitonat cu aceeaşi materie ciudată, cenuşie. În acelaşi moment, dintr-un panou aflat deasupra capului pe peretele din faţă izvorî o lumină clară, minunată, ca de zi, iar cea albastră se topi parcă în tavanul ce acum devenise alb, imaculat ca o coală de hârtie. Mă instalai la birou. Deodată, în spate, auzii o voce cunoscută, veselă:

— Bravo. Nina! îmi place să observ c-ai început să te acomodezi cu viaţa nouă.

Tresării şi, întorcând capul, îl zării pe biochimist. Oricât de supărată aş fi fost pe el pentru brutalitatea din seara aceea, era oricum un om din lumea mea, aşa că mă ridicai surprinsă, zâmbind.

— Cum, şi... dumneata aici?

Păru un moment amuzat de întrebarea mea şi pronunţă ironic:

— Cum, şi eu aici? Dar unde crezi că te afli?

— Tocmai asta voiam să te întreb şi eu. Unde suntem? În ce an? Când?

— „În ce an”? Hm! Nu ştiu ce o fi în mintea ta, Nina, dar găsesc că întrebarea e amuzantă.

— Bine, dar tot ce este aici!?... În sfârşit, unde suntem? În Bucureşti?

— Ţi-am spus aseară că vezi Bucureştiul pentru ultima oară.

„Bucureştiul pentru ultima oară”... „Aseară”... Vasăzică somnul a durat numai o noapte!? Dar Bucureştiul? Ce era cu Bucureştiul, de spune că l-am văzut pentru ultima oară? repeta cu voce tare:

— Bucureştiul pentru ultima oară?! Cum asta? Unde suntem? Ce-i cu oraşul?

— Deocamdată există, dar peste 24 de ore va fi un morman de

ruine fumegânde. Poate nici atât…

— Cum?!? Un morman de ruine… fumegânde? Dar cum asta?

— Foarte bine. Va arde împreună cu lumea întreagă.

— Cum?!? Ce înseamnă asta? Dumneata eşti… nebun!

— O, ce cuvânt în vocabularul unui medic! Voiţi poate să vă exprimaţi îndoiala cu privire la deplinătatea facultăţilor mele mintale… Vă asigur că sunt tot atât de nebun" pe cât sunt ceilalţi oameni ce trec de normali. În realitate, lumea e plină de alienaţi, într-un grad mai mult sau mai puţin înaintat. De aceea şi trebuie să piară.

— Să piară?!? Dar bine, în definitiv, noi unde suntem? Ce-i aici? Marte? Luna?

— Ia loc la birou! Dacă vrei să ştii unde suntem…

Mă supusei fără un cuvânt.

— În stânga este o pedală. Apasă pe ea!

M-am conformat. În acelaşi moment, orice urmă de lumină dispăru, iar cel de-al doilea tablou prinse viaţă. Cele mai fantastice îmbinări de nuanţe verzi-albastre apăreau în toată splendoarea lor. Ierburi marine, alge diferit şi minunat colorate. Totul se ondula, şerpuia, închipuind o lume nemaivăzută, fără sclipiri, contraste sau reflexe şi totuşi ameţitor de frumoasă. Rămăsesem fermecată, mută de admiraţie, privind şi uitând tot ce mă înconjura. Auzii în spate vocea sunând puţin dispreţuitor:

— Îţi place?

— E minunat!

Îi simţii mâinile puternice prinzându-mi umerii.

— Minunat!? E numai neobişnuit, Nina. Sunt lucruri mult mai frumoase. Acolo, jos. Suntem numai la 40 de metri sub apă. Şi într-un loc lipsit aproape complet de faună.

Vocea căpătase din nou accentul cald, plăcut, cu care vorbea în seara aceea. Continuă:

Mâine îi vei vedea şi pe locuitorii oceanului. Atunci va fi cu adevărat minunat.

Vocea îi deveni iarăşi rece:

— Apasă din nou pe pedală!

Aş fi vrut să mai stau, să mai privesc, dar îmi reamintii că nu ştiam încă unde sunt şi ce-i cu mine… împinsei totuşi cu părere de rău pedala. Lumina se aprinse din nou. M-am întors:

— Şi totuşi unde suntem? Pe un submarin. Văd. Dar ce caut aici?

Ce vas e acesta?

— Prea multe întrebări. Să mergem la masă. Se spune că dacă pui întrebări multe îmbătrânești repede. Vrei să îmbătrânești repede?

— Suntem în Marea Neagră?

— Nu credeam că există o femeie care vrea să îmbătrânească. În Marea Neagră? Nu. Apasă pe pedala din dreapta!

Altă pedală! Mă executai din nou. Se lumină acum cel de-al treilea tablou înfățișând o hartă a planiglobului.

— Privește aici!

Îmi indică un punct mic în Oceanul Pacific.

— Aici suntem.

— Dar cum? Când am ajuns aici? Cu ce?

— Iarăși prea multe întrebări. Acum să mergem!

Vrui să mai întreb ceva, dar mi-o luă înainte:

— Bine, dar nu ți-e foame? Trebuie să fie aproape 58 ore de când n-ai pus nimic în gură. Să mergem!

Încăperea în care am intrat nu era prea mare și era mobilată numai cu o masă dintr-un material alb, fixată în mijlocul încăperii, și o canapea în formă de potcoavă, așezată împrejurul mesei.

După ce m-am așezat, mi-am dat seama că mi-e într-adevăr foame. Am observat că masa era făcută special pentru două persoane, în dreptul fiecăruia, se afla un tablou cu o sumedenie de butoane. O simplă apăsare, și o porțiune din masă se deplasa încet înlături, iar în sertarul ce ieșea la iveală găseai felul comandat. M-a uimit bogăția meniului și excepționala lui pregătire. Tocmai terminasem, când auzirăm o sonerie. Deasupra ușii se aprinse pentru câteva clipe un tablou mic, roșu.

— Aha! Să mergem, Nina! Am ajuns… la destinație.

— Unde am ajuns?

— Vei vedea mai târziu.

— Eu vreau să văd acum! Și mai întâi ce caut aici? Și cât timp voi mai sta? Ce-i cu toată această aventură ciudată? Ce-s aceste expresii care mă scot din sărite: „Bucureștiul va dispare”. „Am ajuns la destinație”. Care destinație?

Mă privi amuzat și rosti încet ca pentru sine:

— Mda! Trebuia să aibă loc o dată și explicația asta. Ei bine, să mergem și vei înțelege totul. Dar, de la început trebuie să știi că suntem singurii oameni de pe vas. Peste două zile vom fi singuri în

lumea întreagă, căci îi voi da foc.

— Îi vei da foc?!?!

— Da. Şi te asigur că spun toate acestea fiind complet sănătos. Totuşi crezi, desigur, că n-aş putea-o face. Spre a te convinge, urmează-mă!

Eram năucită. Nici nu ştiu cum am ajuns în coridor şi cum l-am străbătut. La capătul lui am pătruns, printr-o uşă scundă, într-o încăpere largă. La o masă mare, plină de cadrane, butoane şi manete stătea un tânăr privind încă un tablou din faţa lui. Nici nu întoarse capul. Salută numai cu un „Noroc, căpitane!” Călăuza mea mormăi ceva. Tânărul urmă:

— Totul în ordine. Ne găsim în pătratul 4.031, la 5 metri sub apă. Adâncimea oceanului 6.030 metri.

M-am adresat lui Paul:

— Aşadar, nu suntem singurii oameni pe vas?

A zâmbit:

— Da. Îl uitasem complet pe Jack. Vino acum să vorbim!

L-am urmat din nou pe coridor. Am intrat într-o cameră imensă.

În jurul nostru pereţii erau numai butoane şi inscripţii.

— Ce este aceasta?

— Este biblioteca şi discoteca. Ia loc! Ascultă-mă, Nina! Am construit acest vas din materiale plastice pe care nu le cunoaşte lumea. În mod teoretic ele sunt, în anumite condiţii, inuzabile. Auzi? Inuzabile! Dar aceasta nu-i nimic. Nina, de mii de ani oamenii au căutat un balsam minunat care, multă vreme a părut doar o himeră: elixirul vieţii, al tinereţii. Te apucaseşi şi tu să-l cauţi sau, mă rog, ceva asemănător. N-ai reuşit nimic, ca toţi ceilalţi de altfel. Ascultă-mă bine: posed această substanţă care împiedică îmbătrânirea, distrugerea, consumarea vieţii. Este de fapt elixirul vieţii. Nu poate întineri, dar păstrează tinereţea şi sănătatea omului; păstrează la infinit corpul, în condiţiile în care era atunci când a început folosirea elixirului. Nina, lumea şi-a imaginat trei minuni: viaţa veşnică, pe care o am, piatra filosofală de care n-am nevoie, dar în locul căreia am un material plastic inuzabil; şi a treia minune: un aparat care să funcţioneze la infinit, un perpetuum mobile. Ei bine, şi pe acesta îl posed. Desigur, nu aşa cum şi l-au închipuit cei vechi. E de fapt un mecanism atomic ce pune în mişcare tot ce-i aici. Combustibilul său este uraniul pe care apa mării îl furnizează într-o cantitate atât de mare încât niciodată

aparatul nu-i va duce lipsă. Julles Verne şi-a imaginat un Nemo, un geniu care se retrage dezgustat, urând omenirea, în fundul mărilor. El nu voia să mai aibă de-a face cu omenirea. Dar eu o urăsc pentru hidoşenia şi murdăria ei, şi o voi distruge. Lumea va arde şi apoi va pieri sub apa ce va inunda totul din pricina topirii gheţurilor de la poli. Acum înţelegi de ce spuneam că omenirea va dispare? Speri încă probabil că am greşit. Dacă ai fi specialistă, ţi-aş pune în faţă calcule; sunt verificate de maşini electronice. Stăpânesc o forţă uriaşă, pe care ar fi păcat să n-o folosesc. E un uriaş lanţ de explozii. Îţi repet, peste o zi lumea va aparţine amintirii. Vom fi unicii reprezentanţi ai speciei umane şi vom aştepta apariţia unei noi lumi. Am pregătit totul. Pereţii vasului sunt nu numai cu neputinţă de distrus, dar sunt şi impermeabili radiaţiilor. A, dar să nu uit! Am să-ţi limpezesc câteva probleme care te privesc. În primul rând, cum ai ajuns aici? După ce am terminat construcţia submarinului pe insula lângă care ne găsim acum, am venit în România. Dar văd că trebuie să fac o digresiune. Află că tot ce-i aici era pentru mine şi fratele meu. Eram doi orfani de 15 16 ani când s-a terminat cel de-al doilea război mondial. Părinţii fuseseră săraci. Am rămas singuri, dar îndeajuns de conştienţi de puterea noastră de muncă. Fuseserăm amândoi elevi eminenţi. În special fratele meu trecea drept un om cu o memorie minunată şi un spirit analitic formidabil. Era într-adevăr foarte inteligent şi perspicace în totul. Mizeria în care am trăit în timpul războiului şi dorul de aventură, specific vârstei, ne-au determinat să fugim amândoi în America, pe un vas, imediat după război. Am îndurat toate umilinţele de care pot avea parte doi copii străini şi orfani. N-am cedat un pas! Fiecare lovitură pe care o primeam era un îndemn. Când eu aveam 18, iar el 19 ani, eram amândoi cu bacalaureatul luat. Îl luasem amândoi într-o limbă străină, ia seama! Cunoşteam ce-i drept limba engleză din ţară, dar în mică măsură. Ne-am apucat de muncă serios. Nicio libertate, un regim sever, ascetic, toată energia a fost canalizată spre ştiinţă. Eu – radiochimia, el – fizica nucleară. Am citit enorm, enorm de mult. Când am descoperit, apoi, eu materialul inuzabil şi Z2, iar el forţa nucleară de care ţi-am vorbit şi sistemul de funcţionare al acestui aparat, aveam 25 28 ani. Am fi putut trăi în glorie pentru oricare din aceste descoperiri. Glorie în faţa cui? A unor nebuni şi asasini? Totul în jur era o goană după avere, crimă, tâlhărie. În sfârşit, când mi-am terminat studiile am primit o comandă. Un miliardar nebun voia să devină celebru

cutreierând fundurile oceanelor. Am primit conducerea lucrărilor unui batiscaf. L-am construit, şi în prima călătorie de încercare, pe care am făcut-o numai cu fratele meu, am reuşit să ridicăm la suprafaţă o corabie scufundată, plină cu obiecte de preţ. Am depozitat totul pe o insulă pustie şi am prezentat miliardarului vasul. Nu a primit să-i fim piloţi. Ţinea să devină singur celebru atingând 8.000 de metri adâncime. La cea de-a doua încercare a manevrat greşit şi… „a atins fundul”, dar fără a se mai putea urca vreodată la suprafaţă. Noi însă aveam acum bani. Comoara descoperită în fundul oceanului era enormă. Ea mi-a dat posibilitatea să construiesc mai târziu aparatul acesta. În insula aceasta am lucrat ca nişte titani, până la istovire. Aveam 200 de muncitori care credeau că lucrează la un batiscaf. Toţi necalificaţi pentru o astfel de lucrare. Altfel ar fi văzut şi înţeles lucruri care ar fi putut compromite totul. Totuşi nenorocirea a făcut ca de secretul aparatului şi al materialului să se audă. Îţi închipui spaima fabricanţilor de nave şi armament naval. Şi-au închipuit că vreau să-i concurez. Printr-o imprudenţă, fratele meu le-a căzut în mână. Urmarea a fost o încercare de şantaj din partea lor, la care fratele meu a răspuns sinucigându-se. Cei care îi cauzaseră moartea ar fi putut continua şantajul, căci eu n-aveam de unde şti de moartea lui. Au preferat să-mi trimită cadavrul său spre a se răzbuna de spaima pe care le-o pricinuisem. (Aceasta deoarece, în acelaşi timp, un cercetător găsise un material mai uşor fabricabil şi cu proprietăţi ce păreau identice cu ale materialului meu. Evident, n-aveau de unde să-şi dea seama de greşeală.) Dar situaţia era acum clară. Dacă până atunci nu eram convins că e bine să distrug lumea, acum eram hotărât. Am creat atunci „Nava morţii”. Numai cu nava aceasta aş putea arde, distruge totul, toată lumea. Cum? Aparatul pe care-l vezi nu-i de fapt un submarin, adică nu e numai un submarin. Se poate transforma în turboreactor. Ai întrebat cum am ajuns într-o noapte din Marea Neagră în Oceanul Pacific. Acum cred că înţelegi. Apoi în locul reflectoarelor, care luminează în mod obişnuit calea vasului, se pot aprinde „reflectoarele morţii”: Un uriaş generator de energie electrică ce poate carboniza totul în jur, pe o distanţă de kilometri. Numai timpul mă face să prefer explozia nucleară acestui procedeu. Pentru a distruge cu electricitate lumea, mi-ar trebui poate ani. Cu forţa termonucleară mi-ar ajunge o zi. Mai puţin chiar.

Dar să revenim. Am spus că trebuia să trăiesc aici cu fratele

meu. Ţi-am vorbit de moartea lui. Trebuia însă să fie cineva cu care să trăiesc, cu care să pot vorbi. Singurătatea e înnebunitoare. Şi atunci am venit în România. Româna era limba pe care o vorbisem tot timpul cu fratele meu chiar în străinătate. Venisem de o zi în ţară, când te-am zărit pe tine, Nina. Mi-a venit atunci deodată ideea că o femeie ar fi nimerită să-mi ţină compania. O soră de spital mi-a dat amănunte cu privire la viaţa ta. Erai fără rude şi asta m-a determinat să mă hotărăsc. O persoană care n-avea să plângă pe cei lăsaţi pieirii era foarte indicată. Afară de aceasta, eşti o fată frumoasă, Nina. Aşa că an născocit povestea cu Z2, de care îmi spusese tot sora, te-am cloroformizat şi am pornit spre Constanţa cu maşina pe care o cumpărasem de două zile. Nimic nu părea suspect. Tu dormeai foarte frumos cu capul pe umărul meu. Am părăsit maşina pe plajă. Am luat o barcă de pe ţărm şi ne-am apropiat de punctul din mare unde lăsasem la venire submarinul. L-am făcut să urce la suprafaţă cu ajutorul unui sistem de telecomandă şi… gata! Ei, acum ce zici, Nina, de toată povestea aceasta?

Ce ziceam? Eram copleşită. Mi se părea că trăiam un coşmar. Un om putea vorbi astfel? Dar cel din faţa mea era oare un om? Era cea mai desăvârşită combinaţie de geniu şi nebunie. Iar eu trebuia să asist alături de el la pieirea lumii? Era monstruos! izbucnii, privindu-l cu ură:

— Aş prefera să fii nebun. Dar nu pari. Apoi tot ce-i aici începe să mă convingă că poţi pune în practică tot ce-ai proiectat. Eşti un monstru cum nu s-a mai văzut şi imaginat vreodată. Ai furat tot ce-a creat, tot ce a gândit omenirea de mii de ani. Şi acum vrei s-o distrugi… Eşti… eşti… Nu, nu există expresie care să…

— Ai să vezi însă că totul îţi va părea normal peste câtva timp şi ai să te simţi bine aici.

— Niciodată! De ce nu m-ai lăsat acolo? Nu-ţi voi fi complice la ceea ce vrei să faci! Niciodată!

— O, vorba asta „niciodată”! Uiţi că avem înainte veşnicia?

— Voi căuta să te împiedic în tot ce…

— Nu vei reuşi nimic. Vei încerca să mă ucizi. Ei bine, nu vei izbuti. Pe vas nu numai că nu sunt arme electronice sau alte prostii de genul acesta, dar nu vei găsi nici măcar un briceag. Vei încerca desigur să fugi. Inutil! Chiar liberă fiind, n-ai putea face nimic pentru „salvarea omenirii”. Ai fi internată într-un ospiciu, imediat ce-ai deschide gura. Cine-ar putea crede ceea ce vei spune tu?

— Dar Jack, cine e? Ce-i cu el?

— Aha! Ţi-a mai apărut o speranţă… Ei bine, du-te şi vorbeşte cu Jack!

Am ajuns în camera de comandă. Jack nici nu s-a întors. A rostit numai „Noroc căpitane!”

— Nu e „căpitanul”. Vreau să vorbesc cu dumneata. Poţi să mă asculţi câteva minute?

Nu primii niciun răspuns. Am repetat întrebarea. Aceeaşi linişte. De ce? Are oare ordin să nu-mi vorbească? O fi surd? M-am apropiat şi i-am atins braţul, dar mi-am retras mâna imediat. Jack era rece… Rece ca un mort. I-am privit de aproape faţa. Am înmărmurit. Jack era un automat, o maşină vorbitoare… Am auzit în spate vocea cunoscută:

— Acum ştii şi cine-i Jack. Te asigur că e un excelent pilot. Vasul ocoleşte stâncile sau coasta printr-un sistem de radar submarin, aşa cum ocolesc liliecii obiectele din jur, fără a le vedea. Dar crede-mă că nu vei reuşi să-l influenţezi pe Jack cu nimic.

M-am repezit indignată spre el.

— Nu se poate! Un om ca dumneata trebuie să împingă înainte omenirea. Nu s-o distrugă. Ai fost înşelat. Lumea nu este plină numai de tâlhari şi asasini cum crezi. Ai văzut doar o parte a vieţii. Ea are mii. Te-ai rupt de lume, ai fugit de viaţă, trăind numai între cărţi şi eprubete. Trebuie să cunoşti oamenii, lumea toată, viaţa, dragostea…

— O, o!… Ce elocvenţă! Ascultă, nu face să mai vorbim despre turpitudine şi venalitate… Îţi ofer nemurirea! îţi ofer posibilitatea să asişti la o nouă geneză… Vom aştepta până când din haos va răsări o viaţă, o nouă viaţă, o nouă umanitate… Una mai bună!

Am căutat totuşi să-i vorbesc de menirea omului, de viaţă, de glorie, de datoria omului de ştiinţă, despre viaţa nouă, tot ce mi-a trecut prin cap. L-am implorat sau insultat cam două ore. Îmi răspundea ironic şi întorcea totul în favoarea lui. Folosea speculaţii filosofice în care nu mă puteam măsura cu el. Şi totuşi nu-l puteam lăsa să facă ce avea de gând. Toată concepţia lui era eronată. Era influenţa nefastelor opere scrise de fiiczoni care, incapabili să înţeleagă viaţa adevărată, o concepuseră după imaginaţia lor neputincioasă şi bolnavă. Erau teorii absurde, nebuneşti, îmbrăcate în forme aparent inteligente.

Am colindat tot vasul pe care mi l-a descris cu lux de amănunte. O adevărată ţară a viitorului, care depăşea tot ce-şi poate cineva

imagina. Biblioteca cu microfilme, discoteca uriaşă şi sute de opere de artă în copii excepţionale. Las de o parte serele automatizate. M-au uimit laboratoarele splendid utiilate, sălile de gimnastică, de baie. Dar totul pentru două persoane. Pentru două persoane, o navă complexă de 300 de metri. Mi-am imaginat monstrul acesta trecând ca o rachetă peste lumea în ruine…

Şi eu va trebui să stau, să asist la toate acestea… Simt că înnebunesc.

Sunt acum singură în camera mea. Ce o fi făcând el? O fi putând oare să doarmă liniştit, când mâine… Ies pe coridor, intru în camera lui. Nimeni. În camera de comandă, numai Jack. În sălile de jos ale navei nimeni. Cobor, caut. Nicăieri nicio mişcare. Linişte… A!! A ieşit din vas. Un costum de scafandru şi un aparat de mişcare sub apă erau lipsă. Dacă aş fugi acum?! E unicul prilej! Mi-a arătat cum să îmbrac costumul şi cum se foloseşte aparatul de mişcare. Dar dacă?… Mă repezii în goană pe scările rulante.

Cine şi-ar fi putut închipui că numai 12 ore mai târziu priveam cu emoţie cum omul pe care îl crezusem nebun, monstrul că deschide ochii după un somn lung, odihnitor. Privi în jur, apoi întrebă cu sinceră mirare:

— Trăiesc? E cu putinţă? Nina, tu? M-ai salvat tu, Nina?

— Da, dragul meu; dar nu sunt sigură că nu te-am dăruit astfel unei morţi lente.

— Dragul meu!” Nina!?

M-am aşezat lângă el; i-am luat mâinile.

— Acum nu mai are nicio importanţă, Paul. Peste o zi, două, vom muri amândoi. Şi totuşi nu-mi pare rău. Acum nu vei mai distruge omenirea. Am distrus eu toate comenzile electronice ale aparatului.

— Ce-ai făcut? Ai…

— Da, Paul. Nu le puteam lăsa. Trebuie să înţelegi! Am rupt şi demontat toate legăturile ce comandau pilele atomice. Am distrus sistemul care conducea izbucnirea exploziei nucleare. Vom rămâne însă aici pe tot restul vieţii, căci nu mai funcţionează niciun aparat. Creierul instalaţiei tale atât de complexe a fost distrus.

M-a privit un moment cu o emoţionată mirare şi admiraţie.

— Nina, ai făcut lucruri pe care nu-mi închipuiam că vei avea curajul să le faci. Şi totuşi… eşti un copil, Nina, un copil de 25 de ani.

— 24.

— Iartă-mă! Indicaţia surorii este de vină. Ascultă-mă, Nina, crezi într-adevăr că nu voi reuşi să repar totul? Ce-ai putut tu distruge? Ia povesteşte-mi ce ispravă ai făcut?

— Te înşeli de data asta. Nu vei mai avea cu ce face legăturile. Toate firele pe care mi le-ai indicat ca importante le-am scos şi aruncat în camera ecluzei aparatului. Apoi am distrus sistemul de deschidere al uşii.

În loc să se sperie, izbucni într-un hohot de râs:

— Auzi, auzi ce-a mai lucrat! Când spun eu că eşti un copil, Nina! Aşadar, îţi închipui că n-am şi material de rezervă cu care să repar tot ce-ai putut tu strica? În patru-cinci ore voi repara totul. Vezi, stricătoare mică, nu ţi-am arătat camera de materiale şi unelte, pentru simplul motiv că acolo se găseau şi „obiecte tăioase”. Nu-ţi închipuiai că ar exista o astfel de cameră, nu-i aşa? A, uită-te puţin în oglindă să vezi ce figură ai făcut!

Nu ştiu ce figură am făcut, dar a trebuit să mă sprijin de spatele fotoliului. Aşadar, tot ce făcusem fusese zadarnic. Omenirea era încă în pericol!... Paul se aşeză zâmbind pe braţul fotoliului în care mă lăsasem eu:

— Te-am speriat, Nina. Şi nu vreau să-ţi pară niciun moment rău de ce-ai făcut pentru mine. Explozia nu trebuie să se mai producă. Mâine vom merge pe insulă şi vom demonta maşina aceea infernală, maşina care trebuia să producă explozia. Te miri, nu-i aşa? Ai de altfel şi de ce. Ascultă, Nina. Plecasem de pe vas cu intenţia să fac o ultimă verificare a aparatului morţii. Acolo, pe insulă, se află adevăratul aparat al morţii pe lângă care submarinul este un pigmeu. Este un aparat care trebuia să producă explozia termonucleară în momentul când îi telecomandam eu. Pentru a nu se atinge nimeni de – el. îl înzestrasem cu un dispozitiv ce semnala prezenţa oricărei mişcări din jur, iar cu ajutorul unor radiaţii nimicea pe autorul mişcării. Pe mine numai costumul antiradiant mă ferea de primejdie. Am făcut verificările aparatului de pe insulă. La baza lui se aflau principii descoperite de fratele meu şi pe care el le dorise cândva aplicate spre folosul omenirii. M-a frapat asemănarea între ce spuneai tu ieri şi ce spunea el demult, atunci când făcuse primele descoperiri. Noi n-am urât lumea dintotdeauna. Aceasta a venit mai târziu, odată cu nedreptatea și mizeria îndurată mult, prea mult timp. Și totuși, acolo pe insulă, am avut un moment impresia că nu fac bine punând să

funcţioneze maşina morţii. Mă întrebam ce-ar fi făcut el, fratele meu, în situaţia aceasta. Dar toate reflecţiile acestea le făceam îmbrăcat în costumul antiradiant şi, ca urmare, în timpul drumului de întoarcere pe vas, rezerva de oxigen se sfârşi. Nu mai puteam urca la suprafaţă din cauza greutăţii costumului de scafandru care nu mai avea oxigenul necesar. Şi atunci… am văzut moartea. Am văzut cu propriii mei ochi ceva ce voiam să impun omenirii.

Tăcu un moment apoi urmă:

M-am trezit aici. Dă-mi voie să-mi imaginez ce-ai făcut tu în timpul acesta. Ai văzut probabil lipsa mea, ai profitat de indicaţiile pe care ţi le dădusem, ai coborât în sala maşinilor şi ai distrus instalaţia centrală, poate mai mult. Am să văd eu cam ce mi-ai făcut. Îţi repet însă: nu credeam că vei avea curajul să te atingi de aparate.

Apoi ai hotărât probabil să fugi, dar ai dat peste lumina nemişcată a farului meu submarin. M-ai transportat, îmi închipui cu ce greutate, până aici şi m-ai readus în simţiri. Nu există cuvinte cu care să-ţi pot mulţumi, Nina. Ai făcut lucruri pe care nu mi le puteam închipui. Eram ferm convins că mă urăşti.

— Şi te uram chiar atâta timp cât primejduiai liniştea lumii.

— Nina, a-ţi cere iertare în situaţia în care ne aflăm, iertare pentru purtarea mea, aş fi considerat înainte vreme ca fiind ceva banal şi ca o simplă formalitate. Dar acum… Nu ştiu cum să-ţi spun, Nina… Simt nevoia să te rog să mă ierţi. M-am purtat cum nu se poate…

Îl întrerupsei:

— Paul, nu e nevoie de aşa ceva. Sunt fericită că…

O formidabilă bubuitură făcu să se cutremure nava. În încăpere, deasupra uşii, se aprinse o lumină violetă. Am tresărit amândoi. L-am privit pe Paul. Maxilarele încleştate, ochii măriţi de groază, faţa albă. Sări în picioare, mă prinse de mână şi porni în goană pe scările rulante, încremenite. Explozia… Explozia se produsese, mai bine zis începuse. Pretutindeni cadrane violete. Ele funcţionează. Am ajuns în camera de comandă. Jack nu scoase niciun cuvânt când trecurăm, uşa rămase deschisă, nemişcată (ca şi celelalte de altfel). Paul se repezi şi începu să manevreze butoanele, apoi se opri cu ochii ţintă la cadranul violet al cărui ac se apropia de 60. Avea să urmeze cea de-a doua explozie. Mă simţii prinsă de braţul lui, căci era să mă prăbuşesc.

— Nina, nu te gândi la prostii! Aparatul nu funcţionează cu întârziere. Dacă exploda din cauză că ai distrus tu sistemul de pe vas,

ar fi explodat chiar atunci… La verificare de altfel totul era perfect. Cineva, nu ştiu cine, s-a apropiat protejat de un costum special şi a produs explozia. Va urma acum cea de a doua… Apoi o a treia. Peste 5 secunde… Peste trei… Peste două… Peste una…

Nimic. Lumina violetă scăzu din intensitate şi se stinse. Am alunecat din braţele lui Paul într-un fotoliu. Simţeam pur şi simplu că nu mai pot. Încordarea nervoasă făcu loc unei sfârşeli. L-am privit pe Paul. Era cu ochii strălucitori de bucurie.

— Nina! Ştii ce-i asta? înseamnă că un om, care mi-e superior, a înţeles sistemul de funcţionare a maşinii morţii şi a făcut-o inofensivă, deoarece explozia s-a sfârşit după prima fază. Spun inofensivă pentru că aici, în mijlocul Pacificului, departe de orice drum navigabil, o explozie atomică este aproape egală cu nimic. Dar el? Omul acela ciudat? Poate s-a jertfit pentru asta? Poate a produs explozia prin telecomandă?! Nu ştiu. Trebuie să mă duc să văd ce s-a întâmplat? Ce a fost? Cine a fost?

Am vrut să mă ridic şi eu, dar a plecat singur. De fapt, nici nu cred că l-aş fi putut urma. Eram sfârşită. Noaptea de nesomn, tot ce se petrecuse, tensiunea nervoasă, totul era halucinant, înnebunitor. Nu ştiu cât timp am rămas nemişcată, aşteptând. Mi s-a părut că e o veşnicie. Când se auziră paşi, îi ieşii întru întâmpinare:

— În sfârşit, cine a fost?

— Cine, Nina? N-ai să crezi. A fost… un cârd de maimuţe.

— A, nu, nu se poate! Cum asta?

— Aveam fixat un aparat de filmat în apropierea maşinii morţii care începea automat filmarea în momentul exploziei sau în momentul în care dispozitivul producea radiaţii. Acum câteva minute am developat clişeele. Îmi imaginez evenimentele cam astfel: cutia lucioasă le-a atras pe bietele animale; dar au văzut că ea produce moartea. Maimuţele sunt nişte animale foarte inteligente. Au început să bombardeze cutia cu ce-au găsit, până au stricat sistemul de apărare al maşinii. Când au prins apoi curaj, s-au apropiat. Le-au atras butoanele şi cadranele lucitoare. Restul îl ştii: explozia… Nişte maimuţe, Nina! De curiozitatea lor, pe care de altfel au plătit-o cu viaţa, depindea viaţa lumii întregi.

— Dar cum de s-a produs o singură explozie?

— Acesta era lucrul pe care nu-l ştiam. Acum înţeleg, Nina. Formidabila explozie… nu există.

— O! Totuşi ai calculat…

— Da, calculele sunt exacte. Dar numai teoretic această explozie poate fi produsă. Abia acum pricep totul. Înţeleg de ce nu i-au reuşit fratelui meu unele experienţe. Cum să-ţi explic, Nina? Vezi: cea de-a doua explozie trebuia să ia naştere din prima, în focarul primei explozii. Teoretic era posibil. Practic, însă, nu. Cunoşti sistemul ce se foloseşte la stingerea incendiilor foarte puternice? O explozie cu un suflu uriaş stinge flacăra incendiului. Ceva în acelaşi gen s-a petrecut şi aici, cu explozia nucleară. Ar fi trebuit ca cea de-a doua explozie să crească în intensitate timp de un minut. Dar ea a fost stinsă în momentul în care s-a produs, chiar de suflul celei dintâi, şi n-a mai avut timp să se multiplice. E un amănunt stupid pe care nu l-am prevăzut şi care nu poate fi înlăturat. Nu ştiu dacă el va putea fi înlăturat. Deocamdată explozia de care ţi-am vorbit nu există.

Aşa se încheie cea de a doua noapte pe „Nava morţii”.

A doua zi, abia pe la 4 după-amiază, am luat masa. Întregul sistem automatizat funcţiona normal. Am mâncat în tăcere, urmărindu-ne fiecare gândurile. Abia către sfârşit, Paul deschise discuţia:

— Nina, ştii ce-am făcut eu azi toată ziua?

— Ai reparat tot ce am…

— A, nu. Asta mi-a luat numai două ore. În restul timpului am citit, am lucrat în laborator, am gândit. Am spus că am citit. Aveam aici pe vas şi câteva cărţi ce erau în contradicţie cu ideile pesimiste pe care le aprofundasem. Le luasem ca pe nişte curiozităţi, căci până azi nu le deschisesem. De abia când le-am deschis mi-am dat seama că există în ele o mulţime de adevăruri pe care nimeni nu le poate contesta. Pesimismul în faţa lumii voastre noi devine sofism. Dar poate că n-aş fi înţeles dacă n-aş fi trecut prin ţara pe care o părăsisem acum 14 ani. Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, Nina! Dar spune-mi, te miră mult schimbarea mea?

— Într-adevăr, până ieri păreai atât de convins de ceea ce faci şi spui…

— Da. Însă când am văzut că „un calcul electronic” poate fi dezminţit de practică, am socotit că nimic nu mai poate fi imposibil. Încrederea mea în ecuaţii şi formule a căzut. Am trecut la o verificare mai amănunţită a faimoaselor mele descoperiri. Ei bine, Z2 este o substanţă care conservă viaţa, dar nu la infinit, şi o păstrează, o

prelungeşte, în detrimentul sistemului nervos. Aşadar, e numai o amăgire. Din fericire n-am folosit-o până azi. Înainte nu mi-aş fi putut închipui însă că o femeie ar fi putut să lupte cu atâta energie pentru omenire, când avea posibilitatea să ducă o viaţă comodă şi la infinit. Ah, infinitul, cu iluzia lui! E încă o lovitură pe care a primit-o planul meu. Am impresia că abia acum văd lumea pentru prima oară. Am trăit fără să ştiu pentru ce. Fără să cunosc siluetele oamenilor, adevărata bogăţie, mai vastă şi mai de nesecat decât chiar ştiinţa. Am vrut să distrug în loc să încerc să repar, să îndrept, şi astfel mi-am risipit jumătate din viaţă. Dar am înainte cealaltă jumătate, pe care n-am s-o pierd în spovedanii absurde. Prima parte a vieţii mele s-a sfârşit cu un eşec. Tot sau aproape tot ce am creat va trebui să distrug. Vasul acesta îşi va găsi liniştea pe fundul oceanului. Conţine multe lucruri valoroase, dar conţine şi multă nenorocire. Cred că n-ai uitat de „reflectoarele morţii” Ele nu sunt o eroare. Lumea n-are însă* nevoie de aşa ceva. În schimb, voi lua aici, în minte, tot ce poate fi cu adevărat folositor lumii. Dar prima parte a activităţii mele o voi închina altui ţel. Ştiu că mai sunt oameni cinstiţi, dar înşelaţi de acele teorii absurde care erau să mă piardă. Cunosc prea bine aceste teorii, dar acum îmi dau seama şi de şubrezenia lor. Voi aprofunda viaţa adevărată şi voi folosi vechile teorii ca pe nişte arme împotriva acelora ce le-au creat. Şi acum să mergem! Să fixăm itinerarul drumului: Mâine vom fi în Marea Neagră. Mâine seară la Bucureşti. Va fi ultimul drum pe care-l vom face cu aparatul acesta, aparat pe care Jack îl va scufunda apoi după indicaţiile mele, în abisurile Pacificului. „Nava morţii” este un aparat mult prea capabil să distrugă, pentru a nu fi sortit pieirii şi uitări.

Pe plaja încă umedă şi pustie de la Vasile Roaită coborau dintr-o barcă de cauciuc doi oameni. O femeie tânără şi un bărbat cu frunte înaltă şi ochi mari, luminoşi. Două siluete elegante răsărite din albastrul nesfârşit al mării. Bărbatul aruncă o ultimă privire spre valurile înspumate, unde departe, acolo în adâncuri, călătorea spre Bosfor, spre ocean, spre abis „Nava morţii”.

Cuprinse apoi atent talia delicată a femeii şi amândoi se îndreptară cu paşi rari spre oraşul încă adormit. Se opriră numai un moment să admire discul uriaş al soarelui răsărind ca dintr-o baie de foc din marea liniştită. Apoi unul lângă altul, tăcuţi şi fericiţi, îşi continuară drumul început. Spre oameni… spre muncă… spre viaţă…

Sfârşit